

tige Opdagelser har, vil være af saadan Betskaffenhed, at vi uden Betænkkelighed fra det finantistelle Standpunkt kunne give den herfor fordrede Priis, hvis der overhovedet kan være Tale om en „Priis“ for Noget, som jeg idetmindste betragter som en værdifuld Gave. Siden jeg tilfældigviis har faaet Ordet i denne Sag, vil jeg dog sluttelig ikke undlade at udtale, at jeg vilde have ønsket, at der i Motiverne ikke var sigtet til en efter min Mening meget rigtig Velvillie, hvormed man paa en tidligere Rigsdagssession er kommen et Ønske fra Hans Majestæt imøde.

Monrad: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke erindrer, at der i sin Tid er kommen en saadan Forespørgsel til mig, som her er omtalt, hvorved jeg dog ingenlunde vil benægte, at noget Saadant alligevel kan være skeet. Den ærede Rigsdagsmand, som sidst talte, har vistnok aldeles rigtigt opfattet Sagen; men han har derved ogsaa korteligt betegnet, at denne Reclamation dog stod i Forbindelse med denne Sag, idet vedkommende Manuscript jo udgaaer af Samlingen, og det altsaa kan have en Indflydelse paa dens Værdi, hvorvidt disse Manuscripter følge med eller ikke. Men forsaavidt jeg ikke har opfattet det Anførte urigtigt, vil jeg tillade mig at bemærke, at i saa Fald vil der ikke blot kunne være Tale derom, men ogsaa muligviis om et Pengesforhold mellem den, der har reclamationeret, og disse Samlinger. Forsaavidt nu dette skulde blive Tilfældet, er det jo aabenbart, at det maa udøve en vis Indflydelse paa denne Sag, og uden at jeg dermed vil paastaae, at vi under selve denne Sags Behandling skulde tage en endelig Beslutning om den Sag, som nærmest vedrører Reclamationen, troer jeg dog, at det er rigtigt, at det er kommet under Dintale, da derved vor Stilling til disse Samlinger vil blive klarere.

Madvig: Om nogen „Pengefordring“ har jeg hidtil ikke hørt Tale. Idet jeg gaar over til at omtale selve Sagen, skal jeg tillade mig at berøre et Punct, som blev fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti). Han sagde nemlig, at han nu var kommen til Kundskab om, hvor det søgte Manuscript befandt sig. Jeg

veed ikke, hvorledes den ærede Folkethingmand er kommen til denne Kundskab; af Motiverne til Lovforslaget er han i hvert Fald ikke kommen dertil; thi der staaer ikke deri noget om, hvor Forarbejderne for Diebliffet ere, ligesaa lidt som der staaer Noget om, at der mellem Forarbejderne findes det Manuscript, hvorpaa der hentydes, der staaer kun, at der er nogle Forarbejder til et paabegyndt Værk over afrikanske Monter mellem de Sager, Hans Majestæt vil overdrage til Staten, naar denne Lov bliver vedtagen. Hvor disse Forarbejder ere, veed ikke engang jeg selv, som har forelagt Loven, det vil sige, jeg veed ikke i hvilket Bærelse de opbevares, eller hvor de ere. Disse Forarbejder forudsattes at være et Sted mellem Hans Majestæts Samlinger, men om der mellem disse Forarbejder er et Manuscript, som tilhører en Trediemand, kan deraf ikke sees. Det er altsaa klart, at det Hele reducerer sig dertil, at der mellem de Samlinger, Hans Majestæt overdrager Staten, findes, som en ubetydelig, næsten som en forsvindende Bestanddeel af Samlingernes Værdi, nogle Forarbejder til et ufuldført Værk, som Hans Majestæt har tilbudt at lade følge med de øvrige Samlinger, og at mellem disse Forarbejder har Trediemand liggende et Manuscript; men dette Manuscript vil han vistnok — og det er forsaavidt godt, at Loven er kommen frem — kunne erholde sig ubleveret, naar Samlingerne vare overdragne til Staten. Han behøver da nemlig kun at henvende sig til Bestyreren af Samlingerne og sige: „Skulde der imellem de Forarbejder, I have faaet, tilfældigviis findes et Manuscript af den og den Art, er det mit, og i saa Fald udbeder jeg mig det tilbageleveret“. Jovrigt vedkommer hele denne Undersøgelse ikke den foreliggende Sag.

Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die Valgkreds (Lehmann) har yttret, om hvad der paa et andet Sted stod i Motiverne, skal jeg blot indskrænke mig til at sige, at jeg har havt meget god Grund til at anføre hvad der staaer.

Grundvig: Det forundrer mig dog høilig, at den forrige høitagede Cultusminister vedbliver at sige, at det hører aldeles